

Валерій КОРНІЄЦЬ

Валерій Корнієць

**Я
НЕ ЗРАДЖУ**

Кіровоград-2015

ББК 84(4УКР) 6 – 5

УДК 82 – 1

К 24

Корнієць Валерій.

К 24 Я не зраджу. – Кіровоград:

Центрально-Українське видавництво, 2015. - 52 с.

ISBN 978-966-130-044-5

Автор добре відомий кіровоградським читачам як російськомовний поет та перекладач, з-під пера якого вийшло більше десяти книжок. У новій збірці він пробує свій хист у творенні українською. Читач може переконатися, що спроба вдалася.

ББК 84(4УКР) 6-5

УДК 82-1

ISBN 978-966-130-044-5

© В.Корнієць, 2015

© Центрально-Укр. вид-во, 2015

*Любов'ю
келих мій
по вінця
повний.*

*За Україну
п'ю його
до дна.*

*Я україно-
і російськомовний –*

*Дві
рідні мови
краще,
ніж одна.*

Я НЕ ЗРАДЖУ

Краю рідний, земле мила,
Що зі мною? Що з тобою?
Чом твій обрій смутком вкрило,
Наче чорною габою?

Хтось за обрій птахом лине,
Там шукає майбуття.
Я ж до тебе, Україно,
Прикипів на все життя.

Їх надії швидкоплинні,
Та нема до них жалю.
Я ж с тобою, Україно,
Біль і радощі ділю.

Тут озера – очі сині
У вбранні зелених вій.
Ти дозволь старому сину
Розділити смуток твій.

Тут земля моя і небо,
Рідні соняхів брилі.
Ти дозволь мені за тебе
Болем серця відбриніть.

Я не прошу і не раджу,
Ніж на брата не точу.
Ти не бійся: я не зраджу,
Не продам і не втечу.

Лютий, 2014

РЕВЕ ТА СТОГНЕ

Реве та стогне Дніпр широкий,
Та ясен скрипне раз у раз...
Колись давно тут перші кроки
В життя зробив кріпак Тарас.
 Він горе знав, писав про горе,
 Про тяжку долю трударів.
 Здригнулися Дніпро і гори,
 Коли його почули спів.
Згадав народ козацьку силу
(про неї слава ще жива)
Та добре вигострив сокиру
Й кайдани рабства розірвав.
 Тараса слово і понині
 Священним полум'ям горить.
 Як символ вільної країни
 Стоїть Шевченко на горі.
Тепер господарі ми в хаті,
Самі свою обрали путь.
Та знов поводити пихаті
В Дніпрі здійсмають каламуть.
 Поради просимо в Європи,
 По вуха влізли у борги.
 Ніяк не можемо второпать,
 Куди, з якої йти ноги.
А в серці – сумніву змія:
Є герб! Є стяг!
 Та стільки років
Не розбудуємось ніяк!
Реве та стогне Дніпр широкий...

Листопад, 2013

ПОЛИНОВИЙ ОБЕРІГ

Незабутній, найдорожчий –
Та шкода, що не зберіг –
Непримітний, придорожній,
Полиновий оберіг.

Кущ в подушку клала мати,
Ним я дихав уві сні.
Він, коли ревли гармати,
Душу виплекав мені.

Полинами в різну днину
Пролягла життєва путь.
Та шкода – з того полину
Бджоли меду не беруть.

Рік за роком швидкоплинно
Відлітають в небуття.
Гіркуватий смак полину
Я несу крізь все життя.

Серпень, 2014

Дай нам, Боже,
трішки совісті і тями
Зрозуміти:
не кради
і не бреші!
Щоб ні кровію людською,
ні сльозами
Не писались
горем роджені вірші.

Упилася кров'ю смерть –
і бенкетує,
З'їла тіло
та жбурнула
душу в рай.

Боже! Боже!
Чи сліпий ти,
чи не чуєш?

Душогубів
прокляни
і покарай!

Вересень, 2014

ДЕ Ж ТА ДІЯ?

Ранок з ночі
Мружить очі
Голубі.
В травах зрослих
Вип'ють роси
Голуби.

Бродить доля
В чистім полі
Босоніж.
Правий Боже!
Розум, може,
Осіниш?

Дай нам миті
Зрозуміти,
Хто ми є.
Горе чорне
Душу горне,
Силу п'є.

Де ж та дія,
Щоб не з'їла
Підло нас?
Щоб з руїни
Україна
Піднялась?!

Жовтень, 2014

ЗЕРНЯТКО

Синь неба
 безкрая така,
Як поле,
 що місяцем зоране.
На ньому
 Господня рука
Посіяла
 зернятко зоряне.

І світить нам
 зернятко те
Надією
 в темному вирію.
Нехай же воно
 проросте
У душах
 любов'ю
 і вірою.

Жовтень, 2014

❧ Я НЕ ЗРАДЖУ ❧

ЛЮТНЕВА МОЛИТВА

Боже милий!
 Боже правий!
Біль і смуток
 б'ють у скроні.
Сектор владний,
 сектор правий –
Та один же колір крові!

Я тягну
 до неба руки:
Роз'ясни події суть –
За що
 діти і онуки
В час страшний
 на смерть ідуть?

Щоб когорту ненаситних
 Клан неситих замінив?
Чи як люди будем жити,
Стануть щедрими лани?

Мудрість дай
 у кожну дію,
Милосердним,
 добрим будь,
Бо у світлу надію
Пролилась
 лютнева лють.

Підкажи
 святу дорогу,
Де топтати спориші.
Забери мене,
 старого,
Їм надію збережи!

Лютий, 2014

ЩО З ТОБОЮ?

Що з тобою, козаче,
України син вільний?
Чом душа твоя плаче
І на сході, й на півдні?

Що шукав ти, що втратив,
Проблукавши роками?
Як прогавив ти, брате,
Те, що наше віками?

Крим проспав чи профукав,
Схід борониш невміло.
Де брати? Хижі круки
України рвуть тіло.

Просиш німця і ляха,
Щоб нас жити навчили –
І бредеш їхнім шляхом
Зі сліпими очима.

Чом товчуться при владі
Іноземніі зайди?
Вдома їм вже не раді –
Що ж для нас вони знайдуть?

Правди нікуди діти,
Не втечеш на Багами.
Що залишиш ти дітям?
Тільки торбу з боргами.

Січень, 2015

Давно вже
літо відійшло,
Дощами змите.
Блищить ставка
холодне скло,
У сум розлите.

Крокує
осінь-поводир.
Тепла не вдіє.
Спливає
листя по воді,
А з ним надії.

Товчуться
думи навісні,
Тривожать душу:
Тепла
хоч краплю
до весни
Сховати мушу.

Якщо дійду
на зло снігам
Кінця дороги,
Я краплю цю
весні віддам
Зігріти ноги.

Жовтень, 2013

СЕРПЕНЬ

Ніч прозора,
Місяць жовтий.
Впали зорі
В трави жовклі.

Серпень-красень
У садибах
Яблук стиглих
Боки красить.

Попідтинням
Павутиння
Пролина.

Сумом звите,
Тане літо
В полях..

Серпень, 2013

ЛЕЛЕКА

Смеркалося.
Вже вечір впав на плечі.
Лягла у втомі
 тиша на поріг.
Все тануло.
 І тільки десь в далечі
Ще мерехтіло
 марево доріг.

Ні вітерцю...
 Не вгамувалась спека.
Не час ще
 ночі двері відчинять.
На колесі
 заснув старий лелека
І бачив уві сні
 лелеченят.

Серпень, 2014

СПОГАД

Ущухли
дошки сліпі,
І серпень
пилом
пудрить версти.
Шурхочуть
по стеблу серпи,
А мати в'яже
перевеслом
Важкі,
як все життя,
снопи.
Їх ставить лагідно
в копиці,
Щоб не пропало й зернице.
Піт щедро
на чолі рясниться,
Вмиває
стомлене лице
А на току
клубоче пил,
Злітають,
падають ціпи,
І стеляться
снопи під ноги.
Струмком стікає
стигле жито,
А є зерно –
то можна жити...
Це перший хліб
в рік Перемоги.

Липень, 2014

ВІДЗОРІЛО

Відзоріло,
відболіло,
Жовтим листям відмело,
Золотаве
побіліло,
А рожеве –
відцвіло.

Сподіваюсь на відлигу
Наяву,
а не вві сні,
Тільки не знайти
під снігом
Перших пролісків весни.

Тоне сонце
В ополонці –
Крапля меду у вині...

Відшукати
Те, що втратив,
Не судилося мені.

Січень, 2014

САДИ

За роками роки
Кучугури важкі
Намели вже на плечі мої.
І глузує зима:
“Сили зовсім нема,
Не покличе зозуля в гаї.”

Тільки бреше зима
І лякає дарма:
Це я зовні біліший за сніг.
Та не знає вона,
Що квітуча весна
Прилітає до мене у сни.

Ми за руку рука
Біжимо до садка,
Наче вчора його насадив...
Хай ця ніч не мине,
Колисають мене
Наші спогади – наші сади.

Грудень, 2013

Я НЕ ЗРАДЖУ

Кришталеве скерцо
Сипле сніг на вії,
Та не в'януть в серці
Проліски надії.

Зв'язані з тобою
Долі перевеслом,
Ми йдемо зимою
У кохання весни.

Листопад, 2014

КАЛИНА

Весною, у квітні,
Калина розквітла,
Неначе весільне вбрання одягла.
І наше кохання
Прийшло на світанні,
Сплелось, як ніжне калини гілля.

Калинові віти
Убралися цвітом,
З собою покликали нас в майбуття.
Ми разом з тобою,
Як лебедів двоє,
З калиновим цвітом злетіли в життя.

Роки пролетіли,
Як лебеді білі.
Пішло у минуле все марне й пусте.
Вже листя пожовкле
Жбурляє в нас жовтень,
Та в серці, як в квітні, калина цвіте.

Калинові грона,
Калинові грона
Під снігом зимовим палають, рясні.
Хай іній на скронях,
Хай іній на скронях,
Та ми не забули своєї весни.

Червень, 2014

ЛІТЕЧКО МОЄ

В просторі безхмарному
Жар-блакить розлита.
Полиновим маревом
Достигає літо.

Свій скінчили клопіт
Скошені лани.
Одяглися копи
В жовті жупани.

Серпень жовтоокий
Золотавобокі
Дині роздає.

Між кущів полину
Зникло швидкоплинне
Літечко моє.

Серпень, 2014

КОЛИСКОВА

*До тебе, правнучко Поліно,
Я колисковою прилину.*

Ніч вдяглася в темні шати,
Бродить біля хати.
Час прийшов – і всім малятам
Треба засинати.

Ти закрій щільніше очі,
Дихай неглибоко.
Я в лихі і в добрі ночі
Збережу твій спокій.

Спи, моє зернятко рідне,
Крихітко жадана,
Мій смарагд, моя перлина –
Чудо, Богом дане.

Хай тобі вітрець прозорий
Добрий сон навіє.
Хай впадуть щасливі зорі
Лагідно на вії.

Хай казки тобі шепочуть
Трави до світанку.
Час прийде – любов дівоча
Стане біля ганку

Над тобою міцно віти
Піднялись, як вежі.
Спи, моя надіє світла
І любов безмежна.

Серпень, 2014

НА ПЕРЕХРЕСТІ

Сміється неба голубінь
У просторі безхмарному,
І сизокрилі голуби
Туркочуть ніжно парами.

Весна березу прикраша
Зеленою сережкою...
З тобою прагнула душа
Йти однією стежкою.

Стежини наші у гаю
Злим перехрестям зламани...
Та я стою, я знов стою
На перехресті пам'яті

В зелені шати по весні
Берізка знов загорнеться...
Насниться та весна мені,
Насниться – не загоїться...

Квітень, 2014

ГОРОБЕЦЬ

Лоскоче трави вітерець,
Умивсь росою.
І навіть сірий горобець
Упивсь красою.

Він повний щастя під вінець,
А поруч кішка –
Залишив щастю горобець
Свій хвіст та ніжки.

Кричав співець: “Я всім несу
Пісні про щастя і красу!”
Та поруч лихо.

І тім пісням прийшов кінець –
Пропав замріяний співець
І вже не диха.

Березень, 2014

СУМ

Сум зустрівся з бідною
Біля рідної хати.
Попливли за водою
Десть достатку шукати.

Та в краю у чужому
Не для всіх зріють статки –
Позбирали манатки,
Повернулись додому.

А чутки знову бродять,
Як живуть люди в світі:
В жупанах добрих ходять,
А не в латаній світі.

Вийшли вранці на ганок,
Хтось почухав за вухом,
Хтось потилицю чухав:
“Чом нам всюди погано?”

Розгубили, що мали,
Й знов пішли мандрувати...
І ростуть біля хати
Будяки, а не мальви.

Вересень, 2013

ТРЕБА НАМ

Лаштувалися
в Європу:
Мили руки,
мили... ноги,
А вона,
карга убога,
Ставить нам
нові вимоги.

І не можу я
второпать,
Чом премо
свині на роги,
Чом туди
нас кличе лях?
Треба нам
своя дорога,
Як Чумацький
вічний шлях.

Жовтень, 2013

ХАЗЯЇ

У пшениці чорні днини:
На ланах
Все з'їдає до зернини
Сарана.

Стигле жито сипле зерна
З жовтих вій –
Відбирає все безсердно
Суховій.

Випадають із колосся
Ячмені,
А ховрах бере, не просить –
Це мені!

Самовпевнено і гордо
На лани
Наступають, наче орди,
Бур'яни.

У каштана навіть віти
Хтось об'їв...
Де ж вони, землі новітні
Хазяї?

Липень, 2014

ДІВЧИНА

Вітер трави цілує,
Розсипа в лузі цвіт.
Радість щедро вирує
Поміж сплетених віт.

Розцвіло, наче квіти,
Синьооке дівча –
Все для щастя відкрите,
Чом же смуток в очах?

Ти ж чарівна, мов мрія,
І струнка, як лоза.
Чом же в тебе на віях
Забриніла сльоза?

Десь кохання блукає,
Тихо входить у сни...
Та дівчина зітхає –
Не зустрілася з ним.

Де ж ти, юний козаче,
Де затримався ти?
На коні чом не скачеш,
Птахом чом не летиш?

Синьоока дівчина,
Мов весна молода...
А життя швидко плине,
Як у річці вода...

Травень, 2014

ЗЕМЛЕ МОЯ

Земле моя, рідний краю!
Рідна моя ниво!
Чом сльозами напуває
Тебе чорна злива?

Чом тебе хапають хижо
Чужі чорні руки?
Чом тебе клюють щотижня
Злі, жорстокі круки?

Схаменися, підіймися,
Скинь усю потвору,
Щирим серцем обернися
До рідного двору.

Подаруй деревам віти,
Травам ріст хороший.
Хай панують на сім світі
Квіти, а не гроші.

Жінці дай красу чудову,
Силу – чоловіку.
А гіркоту полинову
Збережи для ліків.

Червень, 2014

ДОЧЕКАЮСЬ

Літа сонячна злива
Розгубила свій шал.
Бродить осінь сльотлива
По сухих споришах.

І мовчать дуба-красеня
Мокрі голі вуста.
Не хвилює вже ясена
У березоньки стан.

Вітер осінь захлопану
У яруги несе...
Передзим'я. У ступорі
Завмирає усе.

Я в мовчання білясте
Кольорові взяв сни.
Разом з дубом лапасти
Дочекаюсь весни.

А коли пісня жайвора
Світ поверне з пільми,
Над моєю державою
Будуть спокій і мир.

Листопад, 2014

ЛЮТНЕВИЙ ДОЩ

Не втекти від зими,
хоч і стерти з десяток
 підшов:
Розляглися сніги,
а мороз крізь одєжу
 дістане.
Та буває і в лютому
 той несподіваний
 дощ,
Від цілунків якого
 зима, наче в березні,
 тане.

Сірий морок зника
 з почорнілих
 засмучених
 віт,
І втекла заметіль,
 не догравши
 льодового
 скерцо...
І в мені крізь сніги
 пробивається
 пролісків
 цвіт –
Це весняним дощем
 ти ввійшла
 в заморожене
 серце.

Лютий, 2014

ВІРУЮ

Клин журавок
зібрався до вирію,
За собою летіти
сурмить.
Я не зможу,
бо в землю цю
вірую,
Не покину її
ні на мить.

Я ділю з нею
болі і радощі,
І надії,
і смуток ділю.
На руїни її
і на згарища
Краплі
крові своєї
проллю.

І стою
перед хижими згряями,
Не шкодуючи
навіть життя,
Щоб на просторі
ріднім,
безкрайому
Колосилися
мирні жита.

Січень, 2015

ПОСМІШКИ

*Рядки ставлю щільно,
Паперу вже обмаль,
Та, може, поцілю
Чи в око, чи в лоба.*

ХВАЛА СПОРТУ

Бачать хлопці, дід здає:
Вже не біга, а тупцює,
Зовсім бабу не лущює,
А потай сивуху п'є.

Ось і радять задля понту:
“Ти займися, діду, спортом.
Накачай мускулатуру –
Добру матимеш статуру”.

Дід спочатку трохи вмазав,
Потім, потай від Параски,
Взяв старі чавунні праски
І почав качати м'язи.

У старого є прогрес –
Став твердим не тільки прес.
Діду – користь чимала.
Спорту – слава і хвала!

Защеміло,
 засмоктало:
Хтось украв
 у мене
 сало!
Точно знаю –
 люди злі,
Мабуть,
 гади-москалі.
Бо хіба діждемось, бля,
Ми добра
 від москаля?!

ЩЕМ

Я вживаю слово “щем”
І з кандьором, і з борщем.
Сів за вірш – тієї ж миті
Починає десь щеміти.

А як з’їв борщу і сала –
Враз щеміти перестало,
Бо віками їжа та –
Українська наркота.

МАЯЧНЯ САЛОЛЮБА

Хтось любить рябчиків і суші,
Омари їсть якесь там чмо,
Та благодать наповнить душі,
Коли ми сала поїмо.

Бажаю сала я, хоч трісни :
Воно смачне, воно корисне.
Як тільки сало взяв до рота –
Зникають виразка й сухоти,
В судинах вже бляшок не буде.,
І “жаба” не стискає груди.

Чом порожньо стирчить тризуб?
Щоб нас єдина ціль єднала,
То я б йому на кожен зуб
Нашпилив шмат добрячий сала,
Щоб наче знамено звисало,
Бо що ж то Воля – і без сала?

Тоді б і працювали жваво:
Як сало є – то є держава!

СПІВЧУТТЯ

(сценка на зупинці)

Мороз лящав, аж дзенькало...
На зупинці хлопчик
У плащику легенькому –
Мабуть, ефіопчик.

У кожусі, шапці сивій
Чоловік кремезний
Спитав його співчутливо:
“Що, мавпочко, змерзла?”

ДУБ

Хтиться дубу голому
Стати молодим –
Він фарбує голову
У зелений дим.

Та пожухлим жолудем
Не прикрасиш статі,
Бо квітучим полуднем
Вечору не стати.

ВИБІР

Дід з морозу
 шасьть у хату,
Й думає старече:
Чи у річці
 попірнати,
Чи стрибнути
 в гречку ?

Живе, як ми,
 а може й краще,
Та в Україні –
 вічний гість:
Не розуміє
 мову нашу,
А наші
 хліб і сало
 їсть!

“Од Києва до Лубен
Насіяла конопель...”
А як травку ту скуштує –
І співає, і танцює.

ВІРНІСТЬ

Вже сивина
 лягла на вуха,
Та він проніс
 крізь все життя,
Як найдорожче почуття,
Любов нестримну...
 до сивухи.

ГАД

Ну що ж ти, гадино, їси
То сало з часником, то тюльку?!
І повтікали всі глисти:
Пішли шукать собі притулку
Там, де немає хліба з квасом,
А рябчики і ананаси.

НАВІЩО

Навіщо людям
 голова?
Серед мільйона
 різних істин
Суттєва є
 лише одна –
Для того,
 щоб побільше
 з'їсти.

КОРОЛІ ПОЕЗІЇ

Димно димом
 димлять димарі.
Рачко раком
 рачкують раки...
Читачі
 від такої мари
Можуть в розпачі
 впасти на... злаки.

ДУМАВ

Думав, тихо хокну,
Та і сам не зчувся,
Як обверлібнувся...
Швидко не просохну.

“Маємо те, що маємо”...
Аж соромно, як виймаємо.

НЕ ТИХ

У держави молодї
Не ростуть ніяк надї,
А прибавка у вазі –
Це мозолі на нозі.,
Бо давно вже стали дурнями
І не тих тварин годуємо.

ОБІЦЯНКА - ЦЯЦЯНКА

Обіцяла фірма
 ненароком:
Відпрацюєш чесно
 десять років –
І квартиру,
 і машину
Подарує,
 це вже факт.
Ця квартира –
 домовина,
А машина –
 катафалк.

“Я мудрість п’ю
із черепа епохи –
Напій той має
український смак”.
Все випили.
Немає вже ні трохи.
А далі як?..

У сірка очей
не позичу,
Не збрешу,
бо людей поважаю.
Каюсь, грешен –
я русскоязычен.
Тільки це мені
не заважає.

❧ Я НЕ ЗРАДЖУ ❧

АНТОЛОГІЯ ОДНОГО ВІРША

ВОЛОДИМИР СОСЮРА

Вірі Б.

Так ніхто не кохав. Через тисячу літ
лиш приходить подібне кохання.
В день такий розцвітає весна на землі,
і земля убирається зрання...

Дише тихо і легко в синяву вона,
протягає до зір свої руки...
В день такий на землі розцвітає весна
і тремтить од солодкої муки.

В'яне серце моє од щасливих очей,
що горять в тумані наді мною...
Розливається кров і по жилах тече,
ніби пахне вона лободою...

Гей ви, зорі ясні!.. Тихий місяцю мій!..
Де ви бачили більше кохання?..
Я для неї зірву Оріон золотий,
я – поет робітничої рані...

Так ніхто не кохав. Через тисячу літ
лиш приходе подібне кохання.
В день такий розцвітає весна на землі,
і земля убирається зрання...

Дише тихо і легко в синяву вона,
протягає до зір свої руки...
В день такий на землі розцвітає весна
і тремтить од солодкої муки...

АНТОЛОГИЯ ОДНОГО ПЕРЕВОДА

ВЛАДИМИР СОСЮРА

Вере Б.

Так никто не любил. Через тысячу лет
Нас любовь безоглядная ранит.
В этот день расцветает весна на земле,
И земля умывается ранью.

Дышит тихо, легко ранней синью она,
Простирает к заре свои руки...
В день такой на земле расцветает весна
И дрожит вся от сладостной муки...

Млеет сердце моё от счастливых очей,
Что в тумане горят надо мною...
Разливается кровь, как горячий ручей,
Словно пахнет она лебедею.

Эй вы, ясные зори!.. Свет-месяц ты мой!..
Где такая любовь есть на свете?
Для неё я сорву Орион золотой,
Я – поэт трудового рассвета..

Так никто не любил. Через тысячу лет
Нас любовь безоглядная ранит.
В день такой расцветает весна на земле,
И земля умывается ранью.

Дышит тихо, легко ранней синью она,
Простирает к заре свои руки...
В день такой на земле расцветает весна.
И дрожит вся от сладостной муки.

РОСТИСЛАВ БРАТУНЬ

Благословенне будь, зерно!
Благословенний хліб еси
І ніж, що розріза його...
Благословенний хліб еси
Той, що людині ти даси!

Благословенна та рука,
Що ніж бере, щоб крять хліб,
Шкурина стане в ній м'яка,
В твердій руці, що крає хліб
Й за стіл гостинно заклика.

Благословенний стіл той будь
І сталь, що з неї гострий ніж, –
Ти ним свій хліб навпіл розріж
І свого брата не забудь!

Несіте хліб, а не розбій,
І ніж навіки мирний твій,
Хоч сталь його,
Гаряча й зла,
У ката груди пропекла.
Хліб, ніж у хаті на столі
Дай днесь і прісно на землі!

Не хліб і сіль, а хліб і ніж
Беріть у вселюдський крутіж,
Бо скрізь є сіль,
Як скрізь є біль...
Земля хай буде вам за стіл!

РОСТИСЛАВ БРАТУНЬ

Благословенно будь, зерно!
Благословенен хлеб еси
И нож, разрезавший его...
Благословенен хлеб еси,
Его ты людям поднеси!

Благословенна та рука,
Что нож взяла, чтоб резать хлеб,
И корочка его мягка
В руке, что твёрдо режет хлеб
И будет всех к столу скликать.

Благословенным стол тот будь
И сталь, родившая тот нож, -
Хлеб пополам: себе берёшь
И брата тоже не забудь!

Несите хлеб, а не разбой,
Для мира нож был создан твой,
Хоть сталь его,
Тверда и зла,
Грудь палача не раз прожгла,
Нож с хлебом в доме на столе
Дай днесь и присно на земле!

Не хлеб и соль, а хлеб и нож
Бери во вселюдской крутёж.
Есть всюду соль,
Как всюду – боль...
Земля пусть будет вам как стол!

❧ Я НЕ ЗРАДЖУ ❧
МИКОЛА РУДЕНКО

ГОЛУБ І ДРАКОН

В часи, які розтанули в імлі,
У зелені садів та винограду
На сонцем задарованій землі
Страшний дракон скорив людську громаду.

Він був захланний вереда-ласун:
Любив хмільне вино і страву свіжу.
Хлоп'ят – уранці, уночі – красунь
Вели йому на втіху і на їжу.

Та сталось так, що люд його скарав.
І всюди покотилось понад краєм:
- На охоронця наших вічних прав
Ми голуба святого обираєм.

Йому поставили високий трон
І привели полки для охорони.
Аж гульк: на троні знов сидить дракон
І видає драконівські закони.

Ішли роки. Кривавились віки.
Драконів кидали в пустиню голу.
І знов, і знов з народної руки
На трон злітав богоподібний голуб.

Того не записали до пуття
Ні літописець, ні міністр-ледащо,
Як воскресав дракон із небуття
І як він голубів ловив у пащу.

Не знали навіть слуги та раби,
Які стояли в царській охороні:
Драконами ставали голуби,
Як тільки опинялися на троні.

ГОЛУБЬ и ДРАКОН

Во времена, что канули во мгле,
Среди садов зеленых и полей
На солнцем щедро вскормленной земле
Дракон ужасный покориł людей.

Он был страшней любого палача,
Любил вино хмельное к свежим блюдам:
Детей – с утра, красавиц – по ночам,
Они ему для пищи и для блуда.

Случилось так – люд стёр дракона в прах,
И всюду прокатился глас над краем:
– Хранителем извечных наших прав
Мы голубя святого избираем.

Ему воздвигли высочайший трон,
Поставили полки охраны конной,
Ан глядь – на троне вновь сидит дракон
И издаёт драконовы законы.

Текли года. Кровавились века.
Драконов гнали, жгли в пустыне голой,
Вздымалась вверх народная рука –
На трон взлетал богоподобный голубь.

Ни власть, ни летописцы тех времён
Того не записали достоверно,
Как из небытия вставал дракон
И как он голубя съедал мгновенно.

И зоркой страже было невдомёк,
Хотя всегда стояла при короне:
Драконом становился голубок,
Как только оказался он на троне.

МОЯ УКРАЇНО

Україно, моя Україно!
Ти мій Всесвіт і правда пророча!
Ти у серці, неначе перлина, –
Найкрасивіша і найдорожча.

Поклади свої болі і смуток
На мої ще не зігнуті плечі.
Збережу у гіркім каламутті
Пісню жайвора, клекіт лелечий.

І водою дніпровською вмию
Твоє тіло від поту і крові,
Щоб зростали на просторах милих
Вірні діти, міцні і здорові.

І тямущі. Щоб знали, для чого
Ця земля нам дарована Богом,
Та знайшли в собі силу й спромогу
Відшукати до щастя дорогу.

На дніпровські піднімуться схили,
Що незмінно віки вікували,
І знайдуть у “розритій могилі”
Ті скарби, що діди заховали.

30.12.2014 р.

НЕ ПРОЩАЙ

Біжимо по життю,
наче зграя голодних хортів,
Загубили і совість, і честь,
і дорогу до Бога...
Кожен сам обирає
ту долю, яку захотів,
І вирішує сам,
до якого пристати порога.

Не прощай мені, Боже,
ні моїх помилок,
ні гріхів
І не будь
милосердним і добрим –
суди мене строго.

Ти на грішній Землі
суд свій праведний
мусиш вершити,
А твоя доброта
дозволяє нам
знову грішити.

10.01.2015 р.

ЗМІСТ

«Любов'ю келих мій...».....	3
Я не зраджу.....	4
Реве та стогне.....	5
Полиновий оберіг.....	6
«Дай нам, Боже...».....	7
Де ж та дія?.....	8
Зернятко.....	9
Лютнева молитва.....	10
Що з тобою?.....	11
«Давно вже літо відійшло...».....	12
Серпень.....	13
Лелека.....	14
Спогад.....	15
Відзоріло.....	16
Сади.....	17
«Кришталеве скерцо...».....	18
Калина.....	19
Літечко моє.....	20
Колискова.....	21
На перехресті.....	22
Горобець.....	23
Сум.....	24
Треба нам.....	25
Хазяї.....	26
Дівчина.....	27
Земле моя.....	28
Дочекаюсь.....	29
Лютневий дощ.....	30
Вірую.....	31

ПОСМІШКИ

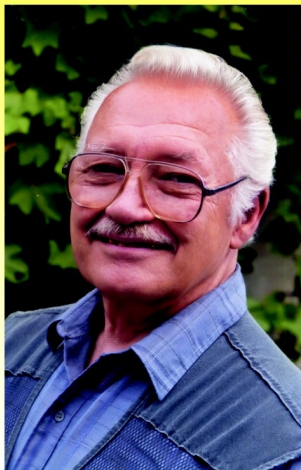
Хвала спорту.....	32
«Защеміло, засмоктало...».....	33
Щем.....	33
Маячня салолюба.....	34

Співчуття.....	35
Дуб.....	35
Вибір.....	36
«Живе, як ми, а може й краще...».....	36
«Од Києва до Лубен...».....	36
Вірність.....	37
Гад.....	37
Навіщо	37
Королі поезії.....	38
Думав... ..	38
«Маємо те, що маємо...».....	38
Не тих.....	39
Обіцянка-цяцянка	39
Рада.....	40
Креативне	40
«Я мудрість п'ю із черепа епохи...».....	41
«У сірка очей не позичу...».....	41

АНТОЛОГІЯ ОДНОГО ВІРША

<i>Володимир Сосюра.</i> «Так ніхто не кохав. Через тисячу літ...».....	42
<i>Владимир Сосюра.</i> «Так нікто не любил. Через тысячи лет...».....	43
<i>Ростислав Братунь.</i> «Благословенне будь, зерно! ...».....	44
<i>Ростислав Братунь.</i> «Благословенно будь, зерно! ...».....	45
<i>Микола Руденко.</i> Голуб і дракон.....	46
<i>Николай Руденко.</i> Голубь и дракон.....	47
Моя Україно.....	48
Не прощай	49

Корнієць Валерій Петрович народився 25.02.1940 р.

Закінчив філфак Кіровоградського педінституту ім. О.С. Пушкіна. Працював учителем, завучем та директором в школах м. Кіровограда.

З 1983 по 1987 рік був направлений в ДРА, де працював радником Головного управління шкіл-інтернатів при Раді Міністрів Афганістану, займався створенням шкіл-інтернатів для дітей-сиріт.

Пише з юності, але тільки в 2010 році наважився опублікувати перший збірник ліричних віршів «Судьбы веретено».

В 2011 р. вийшла збірка «Струны души», в 2012 – збірка «Над кручею» й книга перекладів з української вибраних творів кіровоградських поетів «Перезвоны», в 2013 – збірка «Вкус полыни», в яку увійшли нові твори та підбірка перекладів на російську творів Володимира Базилевського і Василя Симоненка; а також збірка “Перо поэта” (переклади творів Тараса Шевченка і лауреатів Шевченківської премії поетів М.Вінграновського і Б.Олійника).

У 2014 р. вийшли: “А.Крымский. Избранное” (переклад з української), “Оборвавшийся взлёт” (переклади з В.Симоненка), “Думы мои, думы мои...” (переклади з Т.Шевченка).

Член Кіровоградської обласної організації Конгресу літераторів України.